

(Folytatás az 1. oldalról.)

sáról (oly sokat) beszélünk. Elsősorban azoknak az intézményeknek a működési feltételeit kell biztosítani (gondolok itt az ésszerű ágyátcsoportosításra, a feladatok ellátásához szükséges helyiségekre, műszerekre elsősorban), amelyektől eddig is, sanyarú körülményeik ellenére elvárták, hogy az ott felhalmozott szellemi-szakmai többlet alapján végezzenek európai szintű gyógyító munkát."

Műtét, járóbeteg-rendelés, osztályos munka, majd a délutáni vizitet követően, 2 óra körül szakmai megbeszélés, adminisztrációs feladatok.

„Nekünk olyan mesterünk van, akitől széles skálán szerzünk jártasságot a gyermeksebészetben. Fokozatosan mindenki hozzájut az egyre nagyobb szakértelmet kívánó műtétekhez — ilyen az újszülött fejlődési rendellenessége, vagy egy nagyobb gyermek urológiai műtete. Gyermeket műtve, mindig szülőnek is érzem magam, nemcsak sebésznek. Nekem a pályámon nagy segítséget adott az a tudat, hogy három egészséges gyermekem

vár otthon, s olyan feleség, aki — maga is orvos lévén — megérti, milyen fontos a biztos családi háttér s mindent meg is tesz azért."

AZ OTTHON. Könyvek és rengeteg növény. Az asztalon esténként orvosi szaklapok, elolvasásra kikészítve. A még felbontatlan levelek mellett gyertya ég. Vacsorára otthon sütött, lenmagos zsemle, margarinnal, teával. A téstát még délután, mielőtt edzésre mentek, a fiúk dagasztották. A receptet Finnországból hozták, ahová — mióta a családfő dolgozott is ott nyolc hónapig — leginkább az ottani emberek lelki tisztasága vonzza viszsza őket.

„Ott elképzelhetetlen, hogy valaki ellen — a háta mögött — szóljanak. Igaz, az érdekében sem. Nincs náluk intrika és nincs elvtelen támogatás sem. Sajnos, ezt az erkölcsi tételt mi elfelejtettük. Vajon Magyarországon a tolvajt miért nem veti ki magából a társadalom, mint ott? Talán mert beteg... Én, amikor egészséges népek szeretném tudni a miénket, a társadalom gyógyítására is gondolok. S azon belül a családra, mely — úgy látom — az összetartozás

igényét feladni kezdi. A mi családjunkban sokáig három nemzedék élt együtt, és sokat köszönhattunk ennek. Ma is, ötvenedik életévéhez közeledő sebészadjunktusként, apósomnak tartozom hálával, hogy megtakarított pénzét kölcsönözte, s kifizettük a lakáshitelünket. Abban is biztos vagyok, hogy csak úgy lehetünk felelősek az ország jövőjéért, ha a családi élet legkisebb mozzanataiban felelősségérzetet táplálunk a gyerekeinkbe. Meg kell tanítanunk őket — s a mi három gyerekünk, úgy tapasztalom, jó úton jár — értékén becsülni mindazt, amit elérnek, s becsülettel végezni, amire vállalkoznak."

A KÖZÉLET. A Belváros csöndes mellékutcája a Batthyány utca, ahonnan a környék néhány háztömbjének tanácsstagjaként a gyermeksebész időnként bekukkant a Bécsi körút 7-es számú házban lévő népfrontklubba. Fogadóórával felér, ha a népfrontosokkal találkozik, hiszen ők kéretlen is hozzák magukkal a lakóterület gondjait-bajait. Sok az idős ember, számos a megélhetés kérdőjele — már csak egyedülük miatt is. Ez a kis

közösség nagyon sokat tett azért, hogy a környék idős, szegény és egyedülálló lakosai emberibb helyzetbe kerüljenek. Ráadásul ők hozták létre a mozgássérültek munkahelyét is ugyanabban a házban.

„Nem lehet persze feloldani az egészségügy és a szociálpolitika számtalan gondját egyetlen (jó?) rendelettel. Hosszú küzdelembe száll be, aki a juttatások, a különféle ellátási-gondozási formák kidolgozásáért, jobbitásáért fáradozik. De meg kell tennie, mert — magam tanyai gyerekként kezdve az életemet, tudom — a magaráhagyatottság, hát még ha szegénységgel párosul, kezelhetetlen sebeket okozhat az egyes emberben, a népben, a nemzetben. Ez ugyanolyan népegészségügyi kérdés, mint az, hogy ha tovább hanyagoljuk a környezetvédelmi gondok orvoslását. Nem lesz tiszta ivóvizünk, s mindenütt szemétkupacba lépünk. A hivatásom szolgálat, s ha valamit tehetek a sorsunkat, nemzetünket nyomasztó állapotok jobbításáért, azt is e szolgálat részeként teszem — nem politikusként, hanem orvosként."

„Csak az a valóságos bölcs Hazafi, ki lehető kíván, s jól tudván, hogy az ember gyenge léte miatt se felette boldog, se határtalanul boldogtalan nem lehet, a középúton jár.”
(Széchenyi István: Hittel)

Honfitársunk!

Egy új párt kéri az Ön figyelmét, bizalmát. Annak a pártnak a nevében szólunk, amelynek tagjai következetesen végigvitték az állampárti diktatúra felszámolását. A nép jól tudja, hogy nélkülünk ez nem történhetett volna meg. A Szocialista Párt a békés átmenet feltételeit megteremtve, véglegesen szakított a sztálinista tradícióval. Most Önhöz szólunk, a családjáért és hazájáért felelősséget érző honfitársunkhoz, bármilyen legyen is világnézete, nemzetisége, vallása és származása.

Támogatást kérünk Öntől, aki szereteteinek, országunknak és természetesen önmagának is biztos munkát, tisztességet, európai életkörülményeket kíván. Az Ön figyelmét kérjük, aki nyugalmat és valódi haladást, egyéni boldogulást és közösségi szellemet, otthonos környezetet és emberségünkhöz méltó, tiszta erkölcsöt akar e hazában.

Minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs!

Felemelkedést és biztonságot ígérő programunk parlamenti képviselétéért indulunk a választásokon. A Szocialista Párt a nemzetet akarja szolgálni!

Ezért kérjük, hogy szavazzon a Szocialista Párt képviselőjelöltjeire!

Tisztelt Választópolgár!

Önt ma nemcsak a forint inflációja, a jövő bizonytalansága fenyegeti, hanem az ígéretek inflációja és az új szavak hitelének elvesztése is. Azoknak higgyen, akik már cselekedetükkel bizonyították, hogy a hatalomnál fontosabbnak tartják a nemzet sorsát, a közösségi gondolatot és szolidaritást, megbecsülik az előző nemzedékek országépítő erőfeszítéseit.

A szocialistáknak volt erejük, hogy gyökeres politikai fordulatot hajtsanak végre. Figyelméztető azonban, hogy a demokratikus átalakulás során egyre több a torz, riasztó hang. Terjed a múltnak nemcsak hazugságait, de értékeit is megtagadó, százazrek hitét és önértékét megalázó, sőt leszámolást hirdető követelés. E fűlértő hangzavar sem feledtetheti, hogy a népet nem lehet leváltani!

Elszámolást, és nem leszámolást akarunk!

Mit képvisel a Szocialista Párt?

Küzd egy olyan haza felépítéséért, amelyben eredményesen összekapcsolódnak az egyéni szabadságjogok, a társadalmi igazságosság és a nemzet összefogás követelményei: ahol a város nem ellensége a falunak, a falu nem ellensége a városnak. Olyan egészséges és művelt Magyarországot munkálkodik, amelyben a hatékony piacgazdálkodás és a szociális biztonság, a vállalkozói verseny és a társadalmi szolidaritás egyensúlyban van, teret kap az egyéni kezdeményezés és az önkormányzat. Ahol a vezetés a rátermetteket, a döntés a nép kezében van.

A demokrácia letéteményese: az autonóm állampolgárok közössége, akik helyi önkormányzatot és szuverén törvényhozást teremtenek.

A Szocialista Párt védi a család, a falu és a város, a nemzet, a múlt és a jelen feltételeit. Részt vállal a biztonságosabb jövőt hozó társadalmi fordulat teljes végigvitelében.

Szembeeszelül azzal, hogy az egypárti és állami bürokrácia uralmát a pénz és az adósság új rabszolgasága, az elviselhetetlen egyenlőtlenségek váltásak fel. A tisztességesen dolgozó és vállalkozó emberek, a családok, a közösségek érdekeit képviseli. Követeli: minden becsületes magyar ember e hazában találhassa meg számítását.

Jelszavunk: haza és haladás — haladás és biztonság!

Mit akar a Szocialista Párt?

Jól működő, vegyes tulajdonú gazdaságot! Biztonságos megélhetést a munkásnak! A tömeges munkanélküliség elkerülését! Sikert a vállalkozónak! Korszerű iskolát a hazának, érvényesülést a tehetségnek! Megbecsülést a tudásnak és a tudás terjesztőjének! Emberhez méltó otthon mindenkinél! Szakszerű ügyintézés, korrupciómentes hivatalt! Szabad sajtót, hiteles tájékoztatást, tisztességes nyilvánosságot! Közbiztonságot, a közrend védelmét! A Szocialista Párt elutasítja: A szegénységet növelő gazdaságpolitikát! A származási, faji, politikai, vallási megkülönböztetést! A leszámolást sürgető antidemokratikus megnyilvánulásokat, a rettegést előidéző, félelmet keltő hangoskodást!

A kisebbség uralmát a többség fölött! A diktatúra minden formáját! Mi szocialisták, fájdalmas tapasztalatokat szereztünk okultunk a múltból. Tudjuk, hogy az ország nehéz évek elé néz, az üres ígérgetések ideje lejárt.

Ha családja boldogulását, az ország felemelkedését és biztonságát akarja:

SZAVAZZON A SZOCIALISTA PÁRTRA!

(x)

„Reálpolitikussá lennék”

Részlet az önéletrajzból: 1940-ben születtem Püspöktelelén (mai nevén Maroslele), a csanádi püspök birtokaihoz tartozó Sándor-majorban. ... szüleim vállalták az áldozatot: tanulni küldték a városba. Magasabb iskolámat így Szegeden végeztem. A hatvanas években falun tanítottam, majd újságíróként tértem vissza a megyeszékhelyre. Elbeszéléseket kora ifjúságomtól írtam... Talán ezért hívtak munkatársnak a Tiszatájhoz 1970-ben. Itt előbb segédszerkesztő, 1973-tól 1986-ig pedig főszerkesztő-helyettes voltam. Annak a törésnek, amely életemben ekkor bekövetkezett, országos visszhangja támadt. Az irodalmi folyóiratok fölött erős cenzúrát gyakorló állampárt... egy számára nem kívánatos vers közlése miatt a folyóirat működését felfüggesztette, a szerkesztőket pedig leváltotta. Rehabilitációnkra három év múltán, 1989 nyarán került sor. Azóta ismét a régi gárda szerkeszti a lapot, magam főszerkesztőként veszek részt a munkában.

— Tagja-e Ön, Annus József, a Magyar Szocialista Pártnak?

— Igen.

— Hogyan? Hisz annyi embernek, akiket semmiféle sérelem nem ért — sőt! —, eszébe sem jutott, hogy átigazoljon az MSZP-be. Önt pedig megsértették...

— Hogy miért vagyok az MSZP tagja? Sokan kérdezték már. Annál is inkább, mert számos más párt örömmel fogadott volna. Hisz a Néppárt a Veres Péter Társaságból nőtt ki, amelynek vezetőségi tagja voltam. Sok barátom pedig az MDF tagja. Lehet, úgy voltam a párttagsággal, mint Bihari. Amikor kizárták, egy vezető „elvtárs” rákérdezett: ha ennyi baja van az MSZMP-

vel, miért nem lép ki? A válasz: — Lépjének ki maguk! Szóval, hittem abban, hogy ez a párt képes megváltozni és megtisztulni. Hittem abban, hogy a békés átmenetet a Pozsgay vezette szárny képes biztosítani. Amikor kongresszusi küldöttnek választottak, rengeteg szavazatot kaptam. Akkor hogyan tehetném, hogy amikor részese voltam az állampárt lebontásának, ne legyenek részese egy olyan szocialista pártnak, amely — hiszem — nem fog hasonlítani az eredetire? És mint régi ellenzéki, alighanem jó helyen leszek egy hamarosan ellenzékibe szoruló pártban...

— A békés átmenetről beszélt...

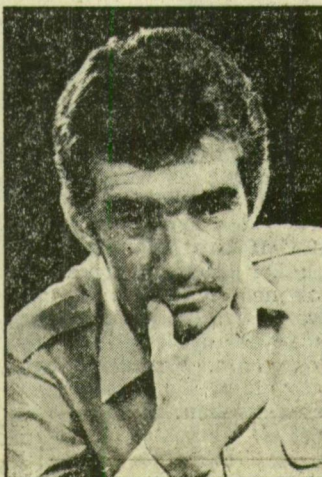
— Hiszem, ha lemegy a mostani zűrzavar habja, az emberek rádöbbennek: békés átmenetre szükség van. Ez pedig szóértés nélkül nem megy. Szabó Dezső mondta: történelmi hála — nincs. De megdöbbenő, milyen rövid az emlékezet. Hisz ezt a társadalomba bebetonozódott állampártot kívülről nem, vagy csak óriási áldozatok árán lehetett volna lebontani. Ami most van, itthon, sőt, jórészt Kelet-Európában is, az a magyar pártkongresszus és a nemzeti kerekasztal-sorozat eredménye. A legfontosabbnak azt tartom, hogy megszabadultunk hatvanezer géppisztolytól. Ez volt a nagy tét, hogy ne lőjünk egymásra! Vagy a nyilvánosság... Rossz szájjal hallgatom, mint az állampárti kultúrpolitika egyik áldozata, amint azt híresztelik: a nyilvánosságot a földalatti sajtó vívta ki. Pedig hányan munkálkodtak a legális sajtóban is a nyilvánosság kiterjesztésén? Vajon hol tartanánk nélkülük?

— Miért vállalta a képviselő-jelöltséget?

— Ez az ország amolyan faltörő kosként működött a régióban. Am úgy érzem, a politikai kultúra hiánya mindent tönkretehet. Nagy esélyünk nyílt arra, hogy világraszóló abszurditást produkáljunk: nincs ellenesség és mi mégis összeugorhatunk. Ezért is vállaltam a jelöltséget, bár számomra idegen terepre nem szívesen merészkedem. De úgy érzem, történelmi esély nyílt egy valóban humanista társadalom létrehozására. Ez a cél lebeg előttem. És ez nem megy másként, mint az egyes pártok nemzeti centrum felé eső erőinek összefogásával. Most valóban az ország jövőjéről van szó!

— És mindebben mi lehet a Parlament szerepe?

— Churchill mondta: a demokrácia nagyon nehézkes és rossz dolog, csak hogy eddig nála jobbat nem találtak ki. Hogy magam mit tennék? Azokkal tartok, akik úgy vélik, gazdasági bajainknál is nagyobb katasztrófa a nemzet erkölcsi-etikai válsága. Hisz a háború után egy kivézet-kifosztott országot néhány év alatt sikerült helyreállítani. Most pedig a széthullás fenyeget bennünket. Nem hiszem, hogy az általános nemzeti kultúra felemelése nélkül ezt a veszélyt el tudnánk hárítani. Németh László mondta még a harmincas évek válságperiódusában: váljunk példanemzeté. De ez kultúra nélkül — beleértve például a munka- és viselkedéskultúrát is — nem megy. Márpedig épp a kultúra eleven sejtjeiből zúzott szét rengeteget a régebbi hatalom — NÉKOSZ, táncmozgalom, az irodalmi-kulturális élet mindennapjai stb. —, mert gyűlöletesek voltak számára a nem ellenőrzött, nem ellenőrizhető emberi és csoportkapcsolatok.

ANNUS JÓZSEF

— Lát teret most ilyen jellegű cselekvésre?

— Félő, hogy mindez sokára kerül terütekre. Az elemi megélhetés kinjai, a politikai alvilág módszereit is alkalmazó pártarcok közepe alig jut figyelem a kultúrára. De más veszélyekkel is jár a mostani helyzet...

— Szóval, humanizáltabb Parlamentre lenne szükség?

— Igen. A folyamatos huzakodás, a politikai érdekérvényesítésnek abszurd, az anarchia felé vivő érvelése és mechanizmusa nem megoldás. A fő kérdés: lesz-e mód közös cselekvésre — a nemzet érdekében? Szerintem történelmi hiba, hogy a békés átmenet programja nem mehetett a maga útján. A magam részéről — képviselőként — higgadt, tisztességes és elfogulatlan magatartást tartok kívánatosnak. Ha ez ér valamit. Ha nem, az nekem is nagy tanulság lenne. De hát a pártok közti gyűlölködéseknek mégiscsak föl kell oldódnia a józan kompromisszumokban és a tisztességes együttműködésben.

— Divat manapság sokat ígérni. Annus József mit ígér?

— Amit lehet. Talán csak azt, ha politikussá lennék, reálpolitikus lennék.

Minden becsületes magyar ember e hazában találhassa meg számítását!